

**FICTION
CONNECTION**

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Pierre Lemaitre

Camille

Traducere din franceză de
Doru Mareș

3
TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Georgiana Paraschiv

Coperta colecției: Faber Studio
Foto copertă: Guliver/Getty Images/ © Hans Neleman

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Gabriela Chircea

Corectură:
Lorina Chițan
Elena Bițu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LEMAITRE, PIERRE

Camille / Pierre Lemaitre; trad.: Doru Mareș. – București:
Editura Trei, 2015
ISBN: 978-973-707-931-2

I. Mareș, Doru (trad.)

821.133.1-31=135.1

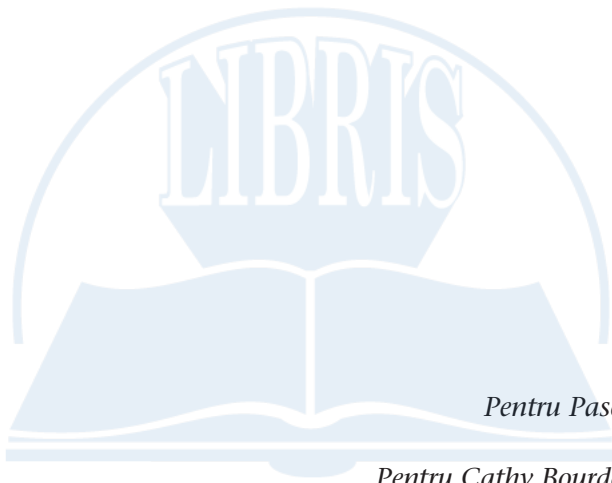
Autor: Pierre Lemaitre
Titlul original: Camille

Copyright © Editions Albin Michel, 2012

Copyright © Editura Trei, 2015
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-973-707-931-2

Pentru Pascaline

*Pentru Cathy Bourdeau și
neobosita ei susținere.
Cu întreaga mea afecțiune.*

„Nu aflăm decât despre a suta parte
din ceea ce ni se întâmplă.
Habar nu avem care părticică a cerului
plătește pentru tot acest infern.“
William Gaddis, *The Recognitions*

ZIUA 1

Ora 10:00

Se consideră că un eveniment este hotărâtor atunci când îți dă cu totul peste cap viața. Asta citise Camille Verhoeven, cu câteva luni mai devreme, într-un articol despre „Accelerarea istoriei“. Acest eveniment decisiv, acaparator, neașteptat, capabil să îți electrizeze întregul sistem nervos este perceput imediat printre toate celelalte accidente ale existenței, fiindcă este încărcat cu o energie de o densitate specifică: de îndată ce își face apariția, înțelegi că va avea pentru tine consecințe uriașe, că lucrul întâmplat este ireversibil.

De pildă, cele trei focuri ale puștii cu aer comprimat, trase în direcția femeii pe care o iubești.

Asta o să i se întâmple lui Camille.

Nu contează că în ziua cu pricina o să te duci, ca și el, la înmormântarea celui mai bun prieten și că o să ai senzația că deja ți-a ajuns până peste cap pentru toată ziua. Soarta nu se mulțumește ea cu banalități de felul ăsta, ci e în stare, în pofida așteptărilor, să se manifeste sub forma unui criminal echipat cu un Mossberg 500 de calibru 12, cu țeavă retezată.

Mai rămâne de aflat cum vei reacționa. Aici e problema.

Întrucât gândirea, uluită până peste poate, te face de cele mai multe ori să reacționezi numai din reflex. Spre exemplu, atunci când, înaintea celor trei focuri de armă, femeia pe care o iubești este pur și simplu călcată în picioare, după care observi limpede criminalul apăsându-și patul puștii de umăr, nu înainte de a o fi armat cu zgomot sec.

Fără îndoială, în astfel de momente ies la lumină bărbații de excepție, cei care știi să ia cele mai bune hotărâri în cele mai grele situații.

Dacă însă ești o ființă oarecare, te aperi și tu cum poți. Adesea, în fața unui asemenea seism, ești condamnat la aproximări ori la eroare, atunci când nu ești redus de-a dreptul la neputință.

Când ai adunat destui ani sau când genul acesta de lucruri ți-a mai trecut viața prin furtună, îți închipui că ai ajuns imun. Este și cazul lui Camille. Prima lui soție a fost ucisă — un adevărat cataclism după care i-au trebuit ani și ani să-și revină. Trecut printr-o astfel de încercare, ajungi la convingerea că nimic mai teribil nu te mai poate ajunge.

Ei, în asta constă capcana.

Fiindcă ai coborât garda.

Or, pentru destinul cu ochiul mereu treaz, este cea mai bună clipă pentru a apărea și a te lua pe sus.

Pentru a-ți reaminti infailibila punctualitate a hazardului.

Anne Forestier intră în galeria Monier la puțin timp după ora începerii programului. Coridorul principal este aproape gol, încă mai plutește în aer mirosul cam iritant al detergenților, buticurile se deschid fără grabă, se scot tarabele supraetajate pentru cărți și bijuterii, se aranjează standurile de prezentare.

În galeria construită în secolul al XIX-lea, în partea de jos a bulevardului Champs-Élysées, se vând produse de lux, papetărie, marochinărie, antichități. Edificiul este îmbrăcat în pereți de sticlă și, ridicând privirea, persoana avizată ieșită la plimbare poate descoperi o mulțime de detalii *Art déco*, faianță, cornișe, mici vitralii. Anne le-ar putea admira și ea dacă ar avea chef, dar, cum recunoaște fără probleme, nu este vreo matinală. La ora asta, înălțimile, amănunțele și tavanele sunt cea mai neînsemnată grijă a ei.

Are nevoie, înainte de orice altceva, de o cafea tare. Foarte tare.

Întrucât, parcă special în această dimineață, Camille a mai lenevit în pat. El care, spre deosebire de ea, chiar este mai degrabă un matinal. Numai că pe Anne n-a prea tras-o inima. Prin urmare, a scăpat cu diplomatie de avansurile lui Camille — care are mâinile foarte fierbinți, deci nu este ușor să îi rezisti —, a fugit la duș uitând de cafeaua pe care și-o turnase în ceașcă, s-a întors la bucătărie, uscându-și părul, și a dat de cafeaua deja rece, a prins una dintre lentilele de contact la doar câțiva milimetri de marginea chiuvetei...

După care s-a făcut timpul de plecare. Cu burta goală.

Drept care, încă de la sosirea în pasajul Monier, pe la zece și câteva minute, se așază pe terasa micii braserii de la intrare, unde e cea dintâi clientă. Filtrul de cafea încă lucrează, așa că este nevoită să aștepte, uitându-se de mai multe ori la ceas, ceea ce nu înseamnă că se grăbește. E doar din cauza chelnerului, pentru a-l descuraja. Fiindcă respectivul, cum nu are mare lucru de făcut, așteptând să fie gata cafeaua, încearcă să lege o conversație: șterge mesele din jurul ei privind-o pe sub mână și, cu aerul că

nimic nu ar pândi-o, se apropie în cercuri concentrice. E un tip înalt, slab, plin de el, un blond cu păr unsuros, de felul celor de care dai adesea prin zonele turistice. Când termină de dat târcoale, se proțăpește în apropiere, cu o mână în șold, lasă să-i scape un suspin admirativ, uitându-se pe geam, și emite o cugetare meteo despre starea zilei, dezarmantă în mediocritatea ei.

O fi chelnerul imbecil, dar bun-gust tot are întrucât, la patruzeci de ani, Anne tot fermecătoare a rămas: brunetă, delicată, cu ochii de un verde-deschis, cu surâsul amețitor aproape... O femeie luminoasă, sincer. Cu groșițe. Și gesturi lente, suple, de-ți vine fără scăpare să pui mâna fiindcă, la ea, totul pare rotund și tare, sânii, fesele, coapsele, pânțele, păi da, totul este fără discuție rotund și tare, genul care te bagă-n boală.

De fiecare dată când se gândește la asta, Camille se întreabă ce-o fi căutând cu el care are cincizeci de ani, a chelit zdravăn, însă, mai ales, nu are decât un metru și patruzeci și cinci de centimetri. Ca să fim mai clari: este de înălțimea unui băiat de treisprezece ani. Nu întârzii să precizez, pentru a evita speculațiile, că nici Anne nu este prea înaltă, dar, oricum, tot are cu douăzeci și doi de centimetri mai mult decât el. Cu aproape un cap mai mult, adică.

Răspunde avansurilor chelnerului cu un zâmbet încântător și extrem de expresiv: ia mai du-te tu în mă-ta (bărbatul îi face semn că a priceput, nu a vrut decât să fie și el drăguț...), iar ea, imediat ce a înghițit cafeaua, o și ia prin pasajul Monier către strada Georges-Flandrin. Când ajunge la celălalt capăt al galeriei, bagă mâna în geantă, cu siguranță pentru a scoate portofelul, și simte ceva umed. Degetele i se umplu de cerneală. Curge un stilou.

Pentru Camille, propriu-zis cu acest stilou a început povestea. Sau cu faptul că Anne a ales să se ducă exact în această galerie, și nu în alta, exact în această dimineață, și nu în alta etc. Suma coincidențelor necesare pentru nașterea unei catastrofe este cu adevărat derutantă. Numai că aceeași sumă de coincidențe a dus la ziua în care Camille a întâlnit-o pe Anne, așadar, nu poți mereu să te plângi de tot și de toate.

Prin urmare, despre stiloul acela este vorba, despre cartușul lui cu cerneală, unul obișnuit, dar care curge. Cartușul albastru-închis și foarte mic. Camille și-l reamintește perfect. Anne e stângace, când scrie, poziția mâinii este una cu totul deosebită, nici nu se prea înțelege cum de reușește s-o ducă până la capăt și, după toate astea, mai și face literele foarte mari, de parcă ar înșira, înfuriată, o serie de semnături. Ca o ciudățenie, alege întotdeauna stilouri cât se poate de mici, ceea ce face scena încă și mai uluitoare.

Scoțând din geantă mâna plină de cerneală, Anne se duce imediat cu gândul la pagubele colaterale. Și iat-o căutând soluția și descoperind, în dreapta, o ladă pentru flori. Lasă geanta pe marginea de lemn a acesteia și începe să scoată lucrurile dinăuntru, rând pe rând.

E ușor enervată, dar în toată povestea este mai degrabă vorba despre teamă decât despre o stare de rău. De altfel, atunci când ajungi să o cunoști mai bine, nu prea vezi ce ar fi de temut, din moment ce Anne nu are nimic. Nici în geantă, nici în viață. Tot ce are pe ea ar putea avea oricine altcineva. Nu și-a cumpărat nici apartament, nici mașină, cheltuiește tot ceea ce câștigă, în niciun caz mai mult, însă niciodată mai puțin. Nu pune deoparte, fiindcă așa ceva e străin de palierul ei cultural. Tatăl ei a

lucrat în comerț și, chiar înainte de a falimenta, a fugit cu încasările a vreo patruzeci de asociați al căror trezorier fusese abia ales, și nici că l-a mai văzut cineva vreodată. Lucrul acesta explică, fără îndoială, faptul că Anne are legături foarte reci cu banii. Singurele ei îngrijorări financiare, îți explică, țin de vremea când și-a crescut singură fiica, pe Agathe, dar asta a fost demult.

Aruncă stiloul la coș și bagă telefonul mobil în buzunarul hainei. Și portofelul s-a pătat și ar fi și el bun de aruncat, dar hârtiile dinăuntru sunt intacte. Căptușeala genții e și ea udă, dar cerneala nu a trecut până în partea cealaltă. Probabil că Anne se jură că va cumpăra alta în dimineața asta, doar o galerie comercială este locul ideal, dar nu vom fi nicicând siguri, întrucât evenimentele ulterioare o vor împiedica să își pună planurile în aplicare. Până atunci, îmbracă, de bine, de rău, fundul genții cu batistele de hârtie pe care le are la ea. Odată încheiată operațiunea, încep să o preocupe degetele pline de cerneală, de acum degetele de la ambele mâini.

S-ar putea întoarce la braserie, dar perspectiva de a da iarăși de chelnerul acela e destul de descurajatoare. Se pregătește totuși să o rezolve cumva când zărește, în fața ei, un panou indicând o toaletă publică, lucru de care nu prea dai în asemenea locuri. Este un colțișor situat chiar dincolo de patiseria Cardon și de magazinul de bijuterii Desfossés.

Ei bine, începând din acest moment cursul evenimentelor se accelerează.

Anne parcurge cei treizeci de metri până la toaletă, împinge ușa și dă de doi bărbați care au intrat pe ieșirea de urgență dinspre strada Damiani și care se îndreaptă spre galerie.

Doar o secundă să fi... Bine, e ridicol, dar sare-n ochi: dacă Anne ar fi intrat cu cinci secunde mai târziu, indivizii și-ar fi scos cagulele și lucrurile ar fi stat cu totul altfel.

Doar că treaba așa a mers: Anne intră, toți sunt uimiți și încremenesc.

Anne se uită când la unul, când la celălalt, șocată de prezența lor, de ținută și, mai ales, de combinezoanele negre.

Și de arme. De puștile cu aer comprimat. Așa e când nu te pricepi la arme: e tare impresionant.

Unul dintre tipi, cel mai scund, lasă să-i scape un soi de grohăit, un țipăt poate. Anne îl privește. Omul e stupefiat. Pe urmă se întoarce spre celălalt. E mai înalt, cu față dură, colțuroasă. Scena ține doar câteva secunde, însă cele trei personaje rămân mute, înțepenite, toate la fel de uluite. Toate prinse pe picior greșit. Bărbații își pun în grabă cagulele la loc. Cel mai înalt ridică pușca, se întoarce pe jumătate, de parcă ar ține în mână un topor a cărui lamă s-ar pregăti să o înfigă în trunchiul unui stejar, după care o lovește pe Anne în plină figură cu patul armei.

Cu toată puterea.

Făcându-i țeasta pur și simplu să explodeze. Ba chiar scoate un soi de „Îhhh!“, din pânțece, ca un jucător de tenis când lovește mingea.

Anne cade pe spate, încercând să se agațe de ceva, însă nu găsește nimic. Lovitura a fost atât de neașteptată și de violentă, încât are senzația că i s-a desprins capul de restul trupului, fiind aruncată înapoi mai bine de un metru. Ceafa i se izbește apoi de ușă, își desface brațele și se prăbușește fără cunoștință de podea. Patul de lemn al armei aproape că i-a căscat jumătate din față, de la mandibulă până la frunte, și i-a spart pometele drept,

care s-a înfundat ca un fruct prea copt. Din obrazul astfel distrus pe vreo zece centimetri, sângele a țâșnit imediat. Din afară, zgomotul loviturii a părut la fel cu acela al unei mănuși de box izbind sacul de antrenament. Dinăuntru, pentru Anne a fost ca izbitura unui ciocan, însă a unuia de douăzeci de centimetri lățime, ținut și repezit apoi cu ambele mâini.

Celălalt bărbat începe să urle înfuriat. Anne îl aude ca prin ceață, căci creierului îi este greu să își regăsească echilibrul.

De parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, cel mai înalt înaintează spre Anne și îndreaptă țeava puștii către capul ei, armând-o cu un zgomot sec și pregătindu-se să tragă, dar în același timp complicele lui urlă încă o dată. Acum și mai tare. Poate chiar face un pas înainte și își prinde tovarășul de mână. Aproape inconștientă, Anne nu reușește să deschidă ochii, doar palmele i se agită, deschizându-se și închizându-se în gol, într-o mișcare spasmodică, reflexă.

Bărbatul cu pușca se oprește, se întoarce, ezită. Este adevărat că focurile de armă sunt cea mai sigură modalitate de a te trezi cu poliția pe cap până să te apuci de treabă. Orice profesionist ți-o poate spune. Pentru o secundă pare că ezită între variantele de jurisprudență de urmat și, odată ce se oprește la una dintre ele, se întoarce iarăși către Anne căreia îi cară o ploaie de lovituri de picior. Peste față și în pânțele. Femeia încearcă să se ferească, dar chiar dacă ar găsi puterea de a o face, tot nu ar avea cum din cauza ușii în care este înghesuită. Nu e nicio ieșire. De o parte se află ușa de care e lipită, de cealaltă, bărbatul care, sprijinindu-se pe piciorul stâng, o lovește cu toată puterea cu vârful ghetei drepte. Între

două izbiri, Anne își regăsește rapid suflul. Individul se oprește și el o clipă, apoi, fără îndoială fiindcă nu obține rezultatul scontat, se hotărăște să adopte o metodă mai radicală, așa că ridică iarăși pușca deasupra capului și începe să îi piseze corpul cu lovituri de pat. Cu toată forța, din toate puterile.

Ai zice că încearcă să înfigă un țăruș în pământul înghețat.

Anne se răsucesc pentru a se apăra, își întoarce fața spre podea, alunecă pe propriul sânge care a curs de acum din abundență, își încrucișează mâinile peste ceafă. Iar cea dintâi lovitură tocmai peste occipital se năpustește. A doua, mai bine țintită, îi sfărâmă degetele.

Schimbarea de metodă nu pare a fi opțiunea unanimității, din moment ce bărbatul celălalt, cel mai scund, se agață de complice și îl împiedică să își continue loviturile, prinzându-l de braț și țipând. Cum figura nu mai ține, tipul își lasă baltă planul și se întoarce la practica rudimentară, reîncepând loviturile de picior, bine aliniată dintr-o parte în alta a trupului lui Anne, trase cu încălțăminte masivă, din piele, de felul bocancilor militari. Acum ia la țintă capul. Făcută ghem, Anne continuă să încerce să se pună la adăpostul propriilor brațe de loviturile care i se năpustesc peste craniu, ceafă, antebrațe, spate, nici nu se mai știe despre câte lovituri se poate vorbi, medicii vor spune că opt pe puțin, legistul va considera că mai degrabă nouă, vezi de află, lovituri cu care plouă din toate părțile.

Este momentul în care Anne își pierde cu totul cunoștința.

Pentru cei doi bărbați, problema pare rezolvată. Numai că trupul lui Anne blochează ușa care dă spre

galeria comercială. Fără să mai stea la discuții, se apleacă amândoi, iar cel scund o prinde de un braț și o trage spre el, în timp ce capul femeii se izbește de pardoseală. Îi dă drumul abia când ușa în sfârșit se poate deschide, brațul lui Anne căzând greu, însă într-o poziție aproape grațioasă. Brațele Madonnei sunt uneori astfel pictate, senzuale și lipsite de vlagă. Dacă ar fi asistat la această parte a scenei, Camille ar fi recunoscut pe loc ciudata asemănare a brațului lui Anne, abandonul total pe care îl sugera, cu acela din tabloul *Victima sau Asfixiata* al lui Fernand Pelez, lucru care i-ar fi marcat tare urât moralul.

Povestea s-ar putea opri aici. Povestea unei împrejurări nenorocite. Însă cel mai înalt dintre cei doi bărbați nu concepe astfel situația. În mod clar, el e șeful și, ca atare, cântărește rapid situația în care au ajuns.

Ce-o să se întâmple acum cu fata asta?

O să își revină din leșin și o să înceapă să urle?

Se va repezi în galeria Monier?

Sau, cea mai rea variantă: va ieși, fără ca el să își dea seama, pe ușa de urgență și va striga după ajutor?

Ori se va ascunde într-una dintre cabine, își va scoate mobilul și va suna la poliție?

Așa că întinde un picior pentru a ține ușa deschisă, se apleacă spre ea, o prinde de glezna dreaptă și iese de la toaletă trăgând-o pe jos vreo treizeci de metri ca un copil care își târâște jucăria după el, cu aceeași ușurință și indiferență față de ceea ce se întâmplă în urma lui.

Corpul lui Anne se izbește când de una, când de alta, ba umărul de colțul de la toaletă, ba șoldul de peretele coridorului, capul i se clatină după cum e scuturat trupul în drum, lovindu-se uneori de plintă, alteori de vreun colț al ghivecelor pentru plante așezate pe marginile galeriei.

Anne nu mai este decât o cârpă, un sac, un manechin amorf, lipsit de viață, care se golește de sânge și lasă în urma lui o dâră lată și roșie ce se coagulează cu fiecare minut ce trece. Căci sângele se usucă repede.

E ca și moartă. Când bărbatul îi dă drumul, lasă practic după el, pe jos, un trup dezarticulat spre care nu aruncă nici măcar o privire, nu mai e treaba lui, tocmai și-a armat iarăși pușca, acum cu un gest sigur pe el, definitiv, care spune totul despre hotărârea luată. Cei doi bărbați se napustesc în magazinul de bijuterii Desfossés strigându-și ordinele. Magazinul abia dacă a deschis. Un observator din exterior, dacă ar exista vreunul, ar fi surprins de decalajul dintre brutalitatea de care dau dovadă cei doi încă din momentul în care intră și cele câteva persoane din magazin. Bărbații își latră comenzile către personalul prezent (nu este vorba decât despre două femei), lovesc în burtă, în figură, totul se desfășoară foarte repede. Zgomot de sticlă spartă, țipete, gemete, gâfâieli înspăimântate.

Să fie oare efectul capului greblând pe jos cale de treizeci de metri, scuturăturilor datorate transportului, vreunei neașteptate pulsioni vitale?... Oricum, e clipa în care Anne încearcă să se racordeze din nou la realitate. Creierul ei, ca un radar nebun, caută cu disperare un sens al situației în care se află, însă nu este nimic de făcut, conștiința i s-a răătăcit, literalmente anesteziată de lovituri și de imprevizibilul întâmplării. Cât despre trup, acesta este îndobitocit de durere, ar fi peste poate să îl faci să miște și pe cel mai neînsemnat mușchi.

Spectacolul corpului lui Anne, târât pe alee și zăcând în balta de sânge, la intrarea în butic, va avea și un efect pozitiv, dând un impuls uriaș întru accelerarea desfășurării lucrurilor.